

**CĂTRE BIROUL PERMANENT AL CAMEREI DEPUTAȚILOR
ÎN ATENȚIA DOMNULUI PREȘEDINTE, BOGDAN OLTEANU**

**DOMNULE PREȘEDINTE, STIMAȚI MEMBRI AI BIROULUI
PERMANENT**

1. Procesul de integrare europeană al României și de armonizare a legislației noastre cu dreptul comunitar, în sensul principiului priorității normelor comunitare, prevăzut de art. 148 alin.2 din Constituție, este de neconceput, riguros științific vorbind, înafara unei colaborări între cele două Camere ale Parlamentului.

Fără o atare colaborare permanentă, pe soluții legislative, riscăm să creem proceduri foarte periculoase defavorabile, intereselor României.

Această colaborare se impune, cu atât mai mult, dacă avem în vedere soluția introdusă de Legea de revizuire a Constituției, soluție cu care nu am fost de acord niciodată, de renunțare la procedura de mediere și introducere a sistemului Camerei decizionale.

Aplicându-se litera Constituției în procedura de legiferare se poate ajunge la un paradox juridic, tocmai la încălcarea principiului prevăzut de art. 148 alin.2 din Constituție, dacă Camera decizională se îndepărtează fundamental de soluțiile primei Camere sesizată.

Este logic, ca problemele de ordin constituțional, de corelare a dreptului intern cu dreptul comunitar să apară și să fie clarificate în prima Cameră sesizată al Parlamentului, fiind perfect posibil ca soluțiile acestei Camere, deși rezultat al unor studii serioase, profunde, a unor rapoarte ale specialiștilor în materie din Camera respectivă sau din afara acesteia, să nu fie luată în seamă de Camera decizională, și aceasta din simplul motiv că nu a fost sesizată pe fond și Comisia juridică, parlamentarii din Comisia sesizată în fond, fără pregătire juridică,

neputând înțelege semnificația aspectelor de ordin constituțional, de drept parlamentar, de drept comunitar etc, reținute de prima Cameră.

Aici, Domnule Președinte, nu ne putem juca, nu putem să tratăm chestiunile de constituționalitate și de drept comunitar în afara Comisiei juridice formată din specialiști.

Soluția de viitor, pe care am sugerat-o Birourilor celor două Camere printr-un Raport, imediat după revizuirea Constituției, este înființarea a unei **Comisii Constituționale și de Drept comunitar** la nivelul celor două Camere, adică a unei Comisii comune, care ar urma firește să “tranșeze” și alte aspecte cum ar fi conflictele de competențe de materie de legiferare între cele două Camere.

Până atunci însă, Domnule Președinte, trebuie să găsim punți de legătură între cele două Camere, astfel încât, chestiuni de ordin Constituțional și de Drept comunitar, clarificate cu rigoare în prima Cameră sesizată să nu fie înmormântate în Camera decizională pentru simplul fapt că, de data asta nu a mai fost sesizată pe fond și Comisia juridică, ajungându-se, în final, la decizii ale Parlamentului României, contrare Constituției și normelor comunitare

2. În lumina acestor considerații de ordin principial și bazându-mă pe litera și spiritul art. 1 alin. 4 și 5; art. 16 alin.2 și art.61 alin.1 din Constituție am considerat că este de datoria mea profesională dar și politică, ca membru al Parlamentului României, de a vă adresa această scrisoare pentru a vă reține atenția că, deja în Camera Deputaților sunt conturate premisele pentru adoptarea unei soluții legislative, în sensul paradoxului amintit mai sus. Este vorba de Cererea de reexaminare a Președintelui României, în funcțiune la data respectivă, asupra legii privind aprobarea unor măsuri financiare pentru întreprinderile mici și mijlocii din industria berii. Făcând abstracție de satanizarea inițiatorilor acestui proiect de lege de către Președintele României, de materia care este vizată prin aceste măsuri financiare și, evident, de subiectele care vor fi beneficiare ale unor

asemenea măsuri, Cererea de reexaminare ridică, în esență, următoarele **probleme de drept**:

a. Poate Președintele României să ceară reexaminarea unei legi pentru argumente care au făcut obiectul unei sesizări la Curtea Constituțională, sesizare respinsă de Curte?

b. Deciziile Curții Constituționale, o dată ce tranșează problema așa zisului conflict dintre dreptul intern și dreptul comunitar, nu sunt general obligatorii, cum se menționează în art.147 alin.4 din Constituție?

c. După o asemenea decizie își mai poate permite Ambasadorul României la U.E să adreseze o scrisoare Parlamentului prin care să sugereze structurilor parlamentare adoptarea unei soluții contrare deciziei Curții Constituționale?

d. După 1.01.2007, Parlamentul României și-a pierdut prerogativa de unică autoritate legiuitoare a țării, prevăzută de art. 61 din Constituție, în sensul că în anumite materii între care și cea a ajutorului de stat, el nu poate legifera decât dacă primește "verde" de la o structură a administrației comunitare sau, dimpotrivă integrarea nu știrbește dreptul suveran al Parlamentului de a adopta legi, urmând ca în soluțiile preconizate de aplicare a legii să se respecte procedura de ordin comunitar?

3. Vă informez, Domnule Președinte și stimați membrii ai Biroului Permanent ai Camerei Deputaților, că legea la care ne referim, adoptată de Camera Deputaților în decembrie 2006, a fost atacată, de un grup de 51 de deputați la Curtea Constituțională, în primul rând pentru că este contrară principiilor privind acordarea ajutorului de stat prevăzute în Constituția României și în versiunea consolidată a **Tratatului de instituire a Comunității Europene (97/340/03)**.

Curtea Constituțională, prin **Decizia nr. 59 din 17.01.2007** publicată în M.O. al României, Partea I, nr. 98 din 8.02.2007 respinge, sesizarea de neconstituționalitate, iar la pct. II din considerentele acestei decizii se

argumentează pe larg faptul că legea atacată nu contravine art. 87-89 din Tratatul consolidat.

Edificatoare este următoarea formulare din această Decizie: **“Curtea Constituțională apreciază că ajutoarele de stat prevăzute de legea criticată pot fi compatibile cu legea concurenței în temeiul art. 87 alin. 3 din Tratatul Comunității Europene, dat fiindcă aceste ajutoare sunt destinate să mențină în activitatea economică întreprinderi.....”**.

4. Ca și cum nu ar fi existat această decizie și art.147 alin. 4 din Constituție, Președintele României solicită Parlamentului să infirme decizia Curții Constituționale, deupă cum rezultă, din chiar primul motiv al Cererii de reexaminare:

“ Motivele Cererii sunt următoarele:

1. Potrivit art. 148 din Constituția României, actul normativ transmis de Parlament spre promulgare contravine art. 87-89 din “Titlul IV” norme comune privind concurența, impozitarea și armonizarea legislativă a versiunii consolidate a Tratatului de instituire a Comunității Europene (97/340/03), precum și al legislației secundare adoptată în baza acestuia.”

Este înafară de orice îndoială că primele 3 puncte din Cererea de reexaminare sunt inadmisibile, problema de drept fiind tranșată de Curtea Constituțională, iar decizia Curții este obligatorie și pentru Președintele României. Punctul 4 reprezintă sfaturi, recomandări care ar putea face obiectul unui mesaj și nu a unei Cereri de reexaminare, iar punctul 5, singurul pertinent, vizează necesitatea corelărilor legislative, reținută, de altfel și în considerentele Decizie Curții Constituționale la punctul IV.

5. Am fost însărcinat, Domnule Președinte, de Comisia juridică a Senatului să studiez această problemă juridică, complexă și inedită, iar în urma acestui studiu am elaborat **“Concluziile”** pe care le anexez, înregistrate la Comisia Juridică a Senatului pe data 13.02.2007.

Urmare a concluziilor noastre, cele două Comisii sesizate în fond (Comisia juridică și Comisia de buget-finanțe) au adoptat cu majoritate zdrobitoare de voturi Raportul Comun cunoscut care a fost aprobat mai departe de plenul Senatului, fără niciun vot împotrivă, doar cu 6 abțineri.

Este greu de presupus că asemenea decizii în structurile Senatului s-ar fi adoptat dacă argumentele oferite Comisiei și apoi plenului Senatului nu ar fi fost convingătoare.

Am rămas șocat pur și simplu când am aflat că la Camera Deputaților, Comisia sesizată din fond, Comisia buget-finanțe, a respins versiunea Senatului.

După câte mi-a explicat chiar Președintele Comisiei, elementul esențial care a cântărit în adoptarea unei atari decizii l-a reprezentat o adresă din partea ambasadorului Comănescu.

Mai rămâne, Domnule Președinte, să-i cerem părerea și lui Gigi Becali, care a început să se priceapă la toate, după un vechi obicei în politica românească.

Să nu exagerăm și să nu devenim ridicoli, să dăm gir specialiștilor pentru că, dați-mi voie să afirm în Comisia juridică a Camerei Deputaților sunt câteva stele dintre cele mai strălucitoare ale avocaturii românești actuale.

ÎN CONCLUZIE, față de cele de mai sus **vă rog** să puneți în discuția Biroului Permanent al Camerei Deputaților oportunitatea sesizării pentru a întocmi Raport și a Comisiei juridice a Camerei Deputaților

Vă rog să primiți, Domnule Președinte, expresia sentimentelor mele de stimă și prețuire.

23 aprilie 2007

Prof. univ.dr
Antonie Iorgovan,
Senator PSD

B.P. Nr. 518

din 24.04.2007

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENAT

COMISIA JURIDICĂ,
DE NUMIRI, DISCIPLINĂ,
IMUNITĂȚI ȘI VALIDĂRI

CONCLUZII

cu privire la cererea de reexaminare asupra
Legii privind aprobarea unor măsuri financiare pentru
întreprinderile mici și mijlocii din industria berii

I. Aspecte de ordin constituțional

1. Potrivit art. 7 alin. 2 din Constituția României, Președintele României are dreptul de a solicita Parlamentului, o singură dată, reexaminarea legii, înainte de promulgarea acesteia.

Din coroborarea, însă, a acestui text constituțional cu art. 146 din Constituție, rezultă că Președintele României are dreptul de a solicita, înainte de promulgarea legii, și controlul de constituționalitate al Curții Constituționale, cum tot din art. 146 lit. a din Constituție, rezultă că sesizarea Curții Constituționale, înainte de promulgarea legii, poate fi făcută și de alți subiecți, între care unul dintre președinții celor două Camere, Guvernul, Înalta Curte de Casație și Justiție, Avocatul Poporului, un număr de cel puțin 50 de deputați sau de cel puțin 25 de senatori.

2. De aici problema care se pune este aceea de a ști dacă Președintele României poate să ceară reexaminarea legii, după ce a cerut controlul de constituționalitate al Curții Constituționale, respectiv după ce acest control a fost exercitat la sesizarea altor subiecți de drept dintre cele nominalizate de art. 146 lit. a din Constituție ?

Această problemă se pune, avându-se în vedere și prevederile exprese ale art. 77 alin. 3 din Constituție, care are următoarea redactare:

„ (3) Dacă Președintele a cerut reexaminarea legii ori dacă s-a cerut verificarea constituționalității ei, promulgarea legii se face în cel mult 10 zile de la primirea legii adoptate după reexaminare sau de la primirea deciziei Curții Constituționale, prin care i s-a confirmat constituționalitatea.”

Într-o interpretare restrictivă a textelor Constituționale, avându-se în vedere mai ales formularea de la alin. 3 al art. 77 din Constituție mai sus citat, unde se merge pe alternativă („ sau de la primirea deciziei Curții Constituționale”), la întrebările de mai sus, răspunsul pare a fi negativ, în sensul că Președintele României n-ar mai putea cere reexaminarea legii după ce Curtea Constituțională s-a pronunțat, confirmând constituționalitatea legii în cauză.

La o analiză bazată pe o interpretare extensivă a textelor constituționale și pe coroborarea logică-sistematică a celor două instituții- promulgarea legii și controlul de constituționalitate- rezultă un răspuns afirmativ, în sensul că cererea de reexaminare este posibilă și după ce Curtea Constituțională a confirmat constituționalitatea legii.

În literatura de specialitate, opiniile sunt împărțite, pare însă a fi majoritară cea de-a doua interpretare, pe care am susținut-o și noi în lucrările de Drept constituțional sau de Drept administrativ publicate.

3. Achiesând la această din urmă interpretare și în calitate de Senator al României, trebuie subliniat, fără echivoc, faptul că cererea de reexaminare, după ce Curtea Constituțională a confirmat constituționalitatea legii, nu poate viza aspecte de constituționalitate, care au făcut obiectul sesizării și asupra cărora Curtea Constituțională s-a pronunțat, respingând sesizarea și confirmând constituționalitatea legii.

A judeca altfel, înseamnă a contraveni nu numai rațiunii de a fi a instituției promulgării, dar și rațiunii de a fi a controlului de constituționalitate, a contraveni art. 142 alin. 1 din Constituție, potrivit căruia Curtea Constituțională este garantul supremației Constituției, respectiv art. 147 alin. 4 din Constituție, potrivit căruia, de la data publicării în Monitorul Oficial al României, **deciziile Curții Constituționale sunt general obligatorii și au putere numai pentru viitor.**

4. A susține că Președintele României poate să ceară Parlamentului reexaminarea unei legi peste decizia Curții Constituționale, dincolo de încălcarea textelor constituționale menționate, ca, de altfel, și a art. 1 alin. 5 din Constituție ori a art. 182 alin. 2 din Constituție referitor la Jurământul Președintelui, echivalează cu sfidarea regimului juridic intervenit în controlul de constituționalitate prin Legea de revizuire a Constituției.

Se știe că în baza versiunii inițiale a Constituției, din 1991, deciziile Curții Constituționale, prin care un text dintr-o lege era declarat neconstituțional, înainte de promulgare, puteau fi infirmate de către Parlament printr-un vot calificat de două

treimi, soluție la care s-a renunțat prin Legea de revizuire a Constituției României nr. 429/2003, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 758 din 29 octombrie 2003.

Pe de altă parte, este de observat că a fost vorba de infirmarea unei decizii a Curții Constituționale, prin care un text era declarat neconstituțional, or cererea de reexaminare a Președintelui României, la care ne raportăm, vizează o lege, care a fost declarată constituțională de către Curtea Constituțională, ceea ce duce la concluzia că o asemenea cerere era inadmisibilă și în sistemul constituțional inițial.

5. Pe cale de consecință logică, se impune a reține că cererea de reexaminare, indiferent de motivarea Președintelui României, nu poate viza decât aspecte de tehnică legislativă, de corelare a legislației, care nu au afectat constituționalitatea legii, dar care afectează acuratețea actului normativ și pot ridica dificultăți în procesul de interpretare și aplicare a acesteia.

Această concluzie se impune, cu atât mai mult, în ipoteza în care decizia Curții Constituționale de confirmare a constituționalității legii, în considerente, reține asemenea aspecte, cum este cazul în speță:

„ IV. Curtea a exercitat controlul de constituționalitate în limitele sesizării. Având în vedere însă că legea criticată a tranzitat sistemul legislativ anterior în cel actual care se interferează cu legislația Uniunii Europene, Curtea Constituțională a luat act de aplicarea directă a dispozițiilor art. 87-89 din Tratatul Comunității Europene, neexistând, în prezent, o reglementare legală internă, de drept material, cu privire la ajutorul de stat, și constată că nu este cazul ipotezei reglementate de art. 148 alin. (2) din Constituție, referitoare la aplicarea prioritara a reglementărilor comunitare. Este de observat și faptul că obligația notificării ajutorului de stat revine Consiliului Concurenței, ca autoritate de contact dintre România și Comisia Europeană, potrivit prevederilor Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2006, Comisie care va decide cu privire la acordarea ajutorului de stat avut în vedere de legea supusă controlului de constituționalitate.

Pe de altă parte, deși excedează controlului de constituționalitate, Curtea constată că prevederile legii criticate trebuie puse de acord, în primul rând, cu dispozițiile Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2006 privind procedurile naționale în domeniul ajutorului de stat, care a abrogat legislația internă în materie, iar, în al doilea rând, trebuie corelate cu prevederile art. 87-89 din Tratatul Comunității Europene. `` (Decizia Curții Constituționale nr. 59/2007 din 17/01/2007, privind sesizarea de neconstituționalitate referitoare la dispozițiile art. 1 și art. 3 din Legea privind aprobarea unor măsuri financiare pentru întreprinderile mici și mijlocii din industria berii, publicată în Monitorul Oficial, Partea I nr. 98 din 08/02/2007).

6. Este de observat că primele trei puncte din cererea de reexaminare, reiterează aspecte de neconstituționalitate, care au fost sesizate Curții Constituționale, de un număr de 51 de deputați, așa cum rezultă din considerentele Deciziei mai sus citate.

De asemenea, aceste puncte ale sesizării Președintelui României, care vizează substanța cererii de reexaminare, reiterează argumentele din opinia separată la Decizia Curții Constituționale, a doi judecători, între care și Președintele Curții Constituționale.

De vreme ce Curtea Constituțională s-a pronunțat cu majoritate de voturi (se pare 7 la 2, dacă numai 2 judecători au semnat opinia separată), Decizia Curții Constituționale, este decizia majorității, care intră sub incidența art. 147 alin. 4 din Constituție mai sus citat, iar Președintele României, prin exercitarea dreptului de a cere reexaminarea legii, nu se poate transforma într-un instrument al opiniei minoritare.

Opinia minoritară are relevanță exclusiv în planul doctrinei juridice și, desigur, în perspectivă, pentru o eventuală schimbare a practicii Curții Constituționale.

II. Aspecte de tehnică legislativă

1. Cum s-a arătat în cele ce preced, primele trei puncte din cererea de reexaminare, înseamnă reiterarea motivelor de neconstituționalitate, asupra cărora Curtea Constituțională s-a pronunțat, apreciindu-le neîntemeiate, adevărat, cu opinia contrară a doi judecători.

Punctul 4 din cererea de reexaminare conține o recomandare pentru procesul de legiferare, în ideea de a se verifica compatibilitatea inițiativelor legislative și cu legislația europeană, iar la punctul 5, se recunoaște competența exclusivă a Parlamentului de a decide forma finală a legii.

Trecând peste aspectele de neconstituționalitate de la punctele 1-3, care au fost tranșate de Curtea Constituțională, precum și peste recomandarea de la punctul 4 (care este neavenită într-o cerere de reexaminare, eventual putea să facă obiectul unui mesaj), prin eliminare, Parlamentul urmează să aibă în vedere aspectul strict de tehnică și corelare legislativă.

Din acest punct de vedere, este de reținut că în decembrie 2006, înainte de pronunțarea Curții Constituționale, a fost adoptată Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 117/2006, în urma căreia, Președintele Consiliului Concurenței a abrogat ordinele la care se face referire în cuprinsul legii.

De altfel, întreaga reglementare internă, inclusiv Regulamentul privind ajutorul de stat pentru salvarea și restructurarea întreprinderilor în dificultate, respectiv Regulamentul privind ajutorul de stat pentru întreprinderile mici și mijlocii, nu au reprezentat alceva decât reluări în legislația internă a normelor comunitare.

Prin intrarea în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 117/2006,

începând cu 1 ianuarie 2007, în materia ajutorului de stat, devin direct aplicabile normele comunitare, care au fost avute în vedere de către Curtea Constituțională, după cum rezultă din considerentele deciziei citate.

Ca atare, singurele aspecte, care pot fi reținute pentru Parlament, urmare a cererii de reexaminare, sunt cele de corelare a reglementării din art. 3 lit. c, d, e; din art. 4 lit. g; art. 6; art. 7; art. 8 și art. 9, cu legislația în materie, inclusiv cu normele comunitare.

2. De altfel, se poate spune că, de la bun început, concepția nominalizării într-un text de lege a anumitor ordine ale Președintelui Consiliului Concurenței, a fost nepotrivită, sub aspectul tehnicii legislative, fiind vorba de o formulă contrară Legii nr. 24/2000.

În mod normal, într-un text de lege se cuprind norme de trimitere, prin care se autorizează Guvernul sau organele centrale ale administrației de stat de a adopta regulamente, norme, ordine etc. de aplicare a legii.

Este nefiresc ca o soluție legislativă să fie reglementată, în substanța ei, prin trimitere la un anumit act al unui organ central de specialitate al administrației de stat, care poate fi modificat oricând de către organul emitent, conducându-se la golirea de conținut a principiului constituțional consacrat de art. 61 din Constituție, după care Parlamentul este organul reprezentativ suprem al poporului român și unica autoritate legiuitoare a țării.

3. În lumina celor de mai sus, ar trebui reformulate prevederile art. 3 lit. c și lit. d; art. 4 lit. g; art. 6 și art. 7, prin reținerea în text a unei simple trimiteri la legislația în vigoare în materia ajutorului de stat și eliminarea trimiterilor la articole din ordine ale Consiliului Concurenței, care au fost oricum abrogate.

De asemenea, în art. 8 și art. 9, trebuie să se facă trimitere, în mod generic, la autoritatea competentă să autorizeze ajutorul de stat potrivit legii și nu la Consiliul Concurenței, care, după 1 ianuarie 2007, a devenit o autoritate avizatoare, intermediară între Statul Român și structura competentă de la nivelul Uniunii Europene, potrivit art. 87 și următoarele din Tratatul de instituire a Comunității Europene.

III. Amendamente

1. Art. 3 lit. c, se modifică, având următorul conținut:

„ c) Sunt întreprinderi mici și mijlocii potrivit prevederilor legale în vigoare.”

Motivare

Trimiterea la ordinele Consiliului Concurenței, dincolo de faptul că nu era justificată tehnic-legislativ de la bun început, a devenit inutilă, în condițiile în care aceste ordine au fost abrogate.

Oricum noțiunea de întreprinderi mici și mijlocii nu este clarificată printr-un ordin al administrației ministeriale, ci prin Legea nr. 346/2004 privind stimularea înființării și dezvoltării întreprinderilor mici și mijlocii.

2. Art. 3 lit. d, se modifică, având următorul conținut:

„ d) Sunt întreprinderi mici și mijlocii, care, potrivit legislației în vigoare, sunt considerate firme în dificultate.”

Motivare

Față de noua redactare a literei (c), litera (d) devine inutilă, dar pentru a nu se pierde structura inițială a actului normativ, aspectele vizate de lit. (c), anume, noțiunea de „întreprinderi mici și mijlocii” și cea de „firme în dificultate”, au fost disjuncte, reținându-se pentru lit. (c), cum este și firesc, aspectele care vizează genul proxim, iar pentru lit. (d), aspectele care vizează diferența specifică și anume, condiția de a fi considerate firme în dificultate.

3. Art. 3 lit. e, se modifică, având următorul conținut:

„ e) Au întocmit planurile de restructurare, pentru restaurarea viabilității pe termen lung, potrivit prevederilor legale în vigoare.”

Motivare

Idem, lit. c a art. 3

4. Art. 4 lit. g, se modifică, având următorul conținut:

„ g) Nu mai îndeplinesc condițiile prevăzute de lege pentru a intra în categoria întreprinderilor mici și mijlocii.”

Motivare

Idem, art. 3 lit. c

5. Art. 6, se modifică, având următorul conținut:

„ Art. 6- Ministrul Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale va întocmi anual un raport asupra modului de operare a schemei de ajutor de stat instituită prin prezenta lege, în conformitate cu prevederile legale în vigoare în materia ajutorului de stat.”

Motivare

Idem art. 3 lit. c

6. Art. 8 alin. 2, se modifică, având următorul conținut:

„ (2)- Nominalizarea societăților, care beneficiază de scutirea prevăzută la art. 1, se face prin ordin comun al ministrului Agriculturii, Pădurilor și Dezvoltării Rurale și al ministrului Finanțelor Publice, după autorizarea ajutorului de stat de către autoritatea competentă potrivit legii.”

Motivare

Textul conținea de la început o redactare imperfectă, lăsa să se înțeleagă că facilitățile reglementate prin art. 1 al legii, de fapt, se scordă printr-un act subsecvent legii, în speță, ordinul comun al administrației ministeriale. Însă acesta din urmă nu face decât să nominalizeze, în baza criteriilor generale prevăzute de lege, societățile comerciale, care sunt beneficiare ale ajutorului de stat acordat prin lege.

Ca atare, ordinul comun al celor doi miniștri este un act administrativ individual și nu normativ, cum lăsa să se înțeleagă imperfecta formulare inițială. Tocmai de aceea, în noua formulare, se menționează expres că este vorba de nominalizarea societăților și nu de acordarea scutirilor prevăzute de art. 1 din lege.

De asemenea, s-a înlocuit trimiterea la Consiliul Concurenței, cu formularea generică „autoritatea competentă potrivit legii”, formulare care este de natură a acoperi orice situație concretă reglementată în dreptul comunitar sau în dreptul intern, fiind de reținut că după 1 ianuarie 2007, formulările „potrivit legii”, „în baza legii”, „în limitele și în condițiile legii” și altele asemenea, vor viza, în egală măsură, legislația comunitară și legislația internă, firește, cu reținerea principiului priorității consacrat de art. 148 alin. 2 din Constituția României.

7. Art. 8 alin. 3, se modifică, având următorul conținut:

„ (3)- Ordinul comun prevăzut la alin. 2 se emite în maxim 30 de zile de la data autorizării ajutorului de stat de către autoritatea competentă potrivit legii.”

Motivare

Idem art. 8 alin. 2 partea a doua.

8. Art. 9 alin. 1, se modifică, având următorul conținut:

„ (1) Notificarea prevăzută la art. 8 alin. 1 se face numai după autorizarea schemei de ajutor de stat, reglementat de prezenta lege, de către autoritatea competentă potrivit legii.”

Motivare

Idem art. 8 alin. 2 partea a doua.

SENATOR

Prof.univ.dr. ANTONIE IORGOVAN

